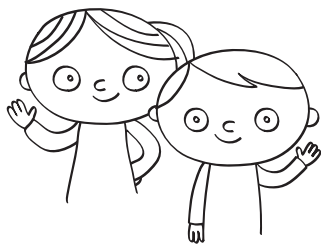

De *dappere* Tim en

de *sterke* Greta

door Jepe Wörz

Idee: personaliseer, lees hardop, en laat het afspelen op je Creative-Tonie.

Kies voordat je het verhaal gaat lezen de twee kinderen voor wie je het verhaal gaat voorlezen. Pas de delen van de tekst aan.

- Naam hoofdpersoon 1: een kind dat misschien wel wat aanmoediging kan gebruiken. In ons voorbeeld gebruiken wij "**Tim**".
- Naam hoofdpersoon 2: een kind dat een sterke helper blijkt te zijn. In ons voorbeeld gebruiken wij "**Greta**".

De dappere Tim en de sterke Greta

Het kleine muisje zat in het muizenhol 13b aan de eettafel en jankte: "Ieew... paardenbloemsoep! We eten altijd paardenbloemsoep!"

De moedermuis riep vanuit de muizenkeuken:

"Eet je soep op, mijn kind! Het is goed voor je!"

"Maar ik vind het helemaal niet lekker!"

De moedermuis zuchtte zoals alleen een moedermuis kan zuchten, die eerst eeuwenlang in de rij had gestaan bij de verswinkel in het bos om paardenbloemen te halen, daarna de leeuwentang heeft gewassen, deze vervolgens sneed en hakte, daarna heeft gekookt en geroerd, en toen alles heeft besprenkeld met de fijne Provençaalse kruiden die Rolf de kraanvogel voor haar uit Zuid-Frankrijk had meegebracht - alleen om een "Maar ik vind het niet lekker" te horen van de kleine muis.

Dus, toen zei moedermuis wat zij en alle andere muizenouders altijd zeggen tegen hun muizenkinderen die hun soep niet willen eten:

"Je moet je soep eten, want dat is goed voor je! Dan wordt je zo dapper als **Tim** en zo sterk als **Greta**! En dat is wat je graag wil, toch?"

Normaal zeggen alle muizenkinderen dan: "Ja, mama", en lepelen plichtsgetrouw hun soep op - tenminste, dat zeggen de moedermuizen altijd. Maar het kleine muisje was niet een muisje dat altijd "Ja, mama" zei. Oh, zeker niet! Want wie waren sowieso de dappere **Tim** en de sterke **Greta**? En hoe zagen ze eruit?

"Daar ga ik achter komen", dacht het kleine muisje. En op het moment dat de moedermuis voor een moment niet aan het opletten was, stormde ze de keuken en de muizen-grot uit en stond ze stil in de grote weide, aan de rand van het wilde bos. En - hup, hup - ze ging op pad om meer te weten te komen over de dappere **Tim** en de sterke **Greta**. "Ik weet al aan wie ik het ga vragen," zei het kleine muisje. 'De mol dus. Hij loopt nogal wat rond, graaft hier en daar - hij weet hier de weg wel!'

Toen ze de molshoop bereikte, belde de kleine muis aan en wachtte. Toen drukte ze weer op de bel. De mol had veel tunnels gegraven, dus het kon wel even duren tot hij bij de deur was. Hij had zelfs een bordje voor de postbode opgehangen met de tekst: "Graag twee keer aanbellen". Uiteindelijk bewoog er wat losse aarde bovenop de heuvel en een zwarte snuit schoot omhoog in de frisse lucht en snoof.

"Hallo Mol", riep de kleine muis. "Ik ben op zoek naar dappere **Tim** en sterke **Greta**. Hoe zien zij eruit?"

De mol snoof geïrriteerd. Eigenlijk was hij bijna altijd aan het snuiven, waarschijnlijk had hij vaak aarde in zijn neus van al het graven in de grond. Aan de andere kant was hij sowieso vaak een beetje boos. Een vreemd mannetje, deze mol. Hij zei:

"Ik weet niet hoe ze eruit zien, kleine muis! Ik zit altijd onder de grond, en bovendien, ik kijk helemaal niet graag om mij heen! Vraag het aan de mussen! Ze kijken altijd rond, hier, daar, je zou er bijna duizelig van worden. Daarom doe ik dat dus niet.'

Zoals ik al zei, een vreemd mannetje, de mol. De kleine muis probeerde opnieuw:

'Weet jij iets over de dappere **Tim** en de sterke **Greta**, of niet?'

"Natuurlijk weet ik iets. Ze zijn zo wild als zwijnen. Als ze spelen, beeft de aarde boven mij. Ze stampen en stampen en brullen en krijsen waardoor alles begint te trillen. Als je iets over ze te weten wil komen - en ik sterk raad je aan dat niet te doen - je zult ze vinden waar de mensen wonen."

Nou, dat was toch nog een goede tip. Het muisje bedankte hem en ging in de goede richting verder.

De mussen zaten in een boom. En net toen de kleine muis naar **Tim**, de dappere, en **Greta**, de sterke, vroeg, waren ze allemaal tegelijk aan het kwebbelen:

- "Nee, geen idee!"
- "Natuurlijk wel, we kennen ze!"
- "Ze zijn enorm! Benen als boomstammen! Enorm."
- "Fjuut-fjuut-fjuuw, het zijn nog steeds kleine baby's! Mensenbaby's!"
- "Nee, ze zijn supergroot! Groter dan dat kan niet!"
- "Niet waar. Ze hebben niet eens vleugels!"
- "Die zullen later pas groeien, denk ik."
- "Vleugels! Ze hebben geen vleugels nodig."
- "Ze reiken tot aan de hemel als ze staan, dus vleugels zouden onzin zijn!"
- "Nee, je praat onzin!"
- "En jij bent gek!"

"Nou," dacht de kleine muis. "Mussen praten wel - dat weet iedereen". Ze had dus niet veel geleerd over de dappere **Tim** en de sterke **Greta**. 'Wat heeft al dat kijken voor zin als je niet écht kijkt,' dacht ze. Ze leek in ieder geval nog steeds op de goede weg te zijn.

Op de oever bij de vijver ontmoette ze de kikker. Hij begroette de kleine muis, maar leek het druk te hebben. Hij was waarschijnlijk bezig met de ooievaar, die met grote passen door het gras op de oever op hem af kwam. Ooievaars zijn erg geïnteresseerd in kikkers. "Stoor ik je?" vroeg de kleine muis.

"Nee nee!" riep de kikker een beetje luid, en hij veegde een zweetdruppel van zijn gezicht. "Waar gaat het over?"

"Ken jij dappere **Tim** en de sterke **Greta**?"

De ogen van de kikker werden groot:

'Ja, ja, ik ken ze! Het zijn goede vrienden van mij.'

"Geweldig! Vertel me over hen!", zei de kleine muis. De ooievaar leek ook erg geïnteresseerd en hij kwam nog wat dichterbij.

"Ja, ja," zei de kikker, "ze zijn echt heel dapper en vooral: heel sterk! Ze kunnen ineens zelfs de grootste dieren grijpen, bijvoorbeeld een ooievaar, deze optillen en diep in het bos gooien zodat ze de weg terug niet kunnen vinden."

De kleine muis piepte, "Echt?" en ook de ooievaar zei: "Echt?".

"Ja, ja! **Tim** is zo dapper, hij heeft ooit zonder aarzelen drie ooievaars gepakt die mij tegelijkertijd aan het plagen waren. Hij heeft ze in de lucht gegooid en ging met ze jongleren. Een geweldige show was het!"

"Echt waar?" zei de kleine muis. De ooievaar zei niets.

"Ja, ja," zei de kikker. "En **Greta** is zo sterk, dat ze ooit eens een ooievaar bij de snavel greep die tikkertje met me wilde spelen. Elke worp was een treffer! Pam! Pam! Pam!" De ooievaar keek op zijn gloednieuwe polshorloge en zei gewoon: "Oh, zo laat al!"

En poef, hij was weg. De kleine muis was een beetje verbaasd. Ze wist ook niet zeker of ze deze verhalen moest geloven.

"Hé kikker, is dit allemaal echt waar?"

De kikker glimlachte alleen maar en haalde zijn schouders op:

'Het kan wel waar zijn. Er zijn tenslotte veel manieren om moedig te zijn en veel manieren om sterk te zijn.'

Toen sprong hij in de vijver en verdween.

Nadenkend liep de muis verder. En toen, nadat hij onder een heg en langs een hekwerk was gegleden, zag hij plotseling twee kinderen op een bankje zitten.

Ze waren echt enorm, tenminste wel vanuit het oogpunt van het kleine muisje. Ze zagen er alleen niet uit alsof ze wild met ooievaars aan het rondslingeren waren. Sterker nog, ze leken erg aardig. De kleine muis keek naar hen beiden.

Het ene kind had dampende thee voor zich en een warm kussen op zijn buik. "Hij moet net van de muizendokter zijn gekomen," dacht het muisje. Het kind zag er helemaal niet vrolijk uit, misschien heeft iets hem pijn gedaan? Ondanks de pijn probeerde hij niet te huilen en hij slaagde er zelfs in om soms te glimlachen! "Dat is heel dapper", dacht het muisje. En toen bedacht het kleine muisje ineens: "Hé, dat moet dappere **Tim** zijn!"

Maar toen kwam er nog een moment waarop het kind niet meer kon glimlachen. "Het arme kind," dacht het muisje. Maar nu stond het andere kind op en sloeg zijn arm om het verdrietige kind, hield hem stevig vast en praatte met hem. En inderdaad, de glimlach kwam geleidelijk terug. Dit kind probeerde sterk te zijn voor de ander, merkte de kleine muis op. Heel sterk. "Hé," dacht het kleine muisje, "dan is dat zeker sterke **Greta!**"

"Het is goed dat ze elkaar hebben," dacht het muisje. En tevreden ging ze op weg naar huis. Terug naar huis, om Paardenbloemsoep te eten.

